

Уступнае слова

“Silva rerum” даслоўна перакладаецца з лаціны як “лес рэчаў”. Менавіта так называўся тып літаратуры, пашыраны ў эпоху Барока, найперш у шляхецкіх колах. Гэты жанр выводзіцца, між іншым, ад зборніка “Silvae” рымскага аўтара Публія Папінія Стацыя (I ст. н. э.) – “геніяльнага паэта няздарнай эпохі”. Кніга Стацыя ахоплівала неаднародныя і разнастайныя тэксты, запісаныя “па гарачых слядах”. Назва ж “лес” давалася падобным творам у супрацьлегласць добра апрацаваным і прыбраным садам паэзіі.

“Сільвы” шляхецкіх сядзібаў даўняй Рэчы Паспалітай таксама мелі падвойную прыроду – яны былі паэтычна-філазафічнымі “лясамі”, альбо зборнікамі, у якіх побач з празаічнымі нататкамі з паўсядзённага жыцця аўтараў рукапісаў пераважалі тэксты літаратурнага або рэфлексійнага характару. Так і працоўны кабінет Георгія Галенчанкі ўяўляе сабой такі лес рэчаў, у якім прыхаваныя часам яшчэ напauпрамоўленыя адказы.

Пачуццё класічнай традыцыі, адчуванне далучанасці да яе, разуменне таго, што адзіная ніць духоўнай пераемнасці знітоўвае паміж сабой эпохі і асобы, усё гэта – прыкметы рэдкай чалавечай здольнасці, дзякуючы якой гісторыя духоўнага жыцця застаецца жывой і яе выбітныя помнікі працягваюць захоўваць усю тую панаднасць, якой валодаюць для нас таленавітыя сучаснікі. Гэтае пачуццё дапамагае нам пазбегнуць адзіноты ў эпохі, абдзеленыя або небагатыя на геніяў; гэтае разуменне дазваляе ў нашых духоўных шуканнях не пачынаць усялякі раз на пустым месцы і дае магчымасць прылучыць нашы сапраўдныя адкрыцці да тых каштоўных зерняў духоўнага досведу чалавека, якія ўжо знесеныя ў жытніцу чалавечай культуры.

Так і мы прыносім нашыя дары ў неўміручы лес і спадзяемся, што іх прыме Георгій Галенчанка – наш Настаўнік і Калега.

А. Дз.